Política | Xavier Graset | Actualitzat el 07/02/2019 a les 22:00

?Relat i relator

«A més dels vídeos i llibres d'Irene Lozano, l'España Global necessita la política, abans no es punxi el globus»

L'expressió que va fer fortuna en política, ja fa uns anys, va ser i és encara la del relat. El domini del relat, l'hegemonia del relat (amb ressonàncies gramscianes), com a fet determinant per marcar el debat polític. És allò que es diu que la història l'expliquen els vencedors. Doncs qui aconsegueix imposar el seu relat, marca el *frame*, el marc mental i l'elefant de George Lakoff acaba construint l'imaginari en el qual ens movem i venç. Però una cosa és el relat, l'altra que ens crema a les mans, o a la boca és la de relator.

La figura que ha obert la caixa dels trons, que ha precipitat l'oposició espanyola al carrer, concretament a la plaça Colón de Madrid, aquest diumenge al redós de la immensa bandera espanyola que hi va instal·lar José María Aznar. Espanya es trenca, diuen. La societat espanyola està fragmentada, apunten uns altres. I tot plegat pel relator que marca el relat. L'Espanya del "no" al relator, la de la mà dura segons el CIS, i l'Espanya del "sí" al relator, que deu ser la que s'estima més que el conflicte polític actual es resolgui dialogant.

El relator que ja no sabem a quina taula s'ha d'asseure, si a la dels partits catalans o a un tercer espai de trobada on hi hagi també partits de tot l'àmbit espanyol. L'altra és el de la comissió bilateral Estat-Generalitat. Potser el relator faria més bona feina aquí, perquè quan sents la vicepresidenta Carmen Calvo dient que el relator és per a les reunions de partits catalans, i quan sents la consellera Elsa Artadi i el PSC dient que és per la possible taula amb partits espanyols (PSOE i Podemos), una veu neutral, notaria, mediadora, potser ens aclariria exactament on som, i com avança el diàleg entre uns i altres.

Però el que encara no acabo d'entendre és per què Pedro Sánchez ha acabat acceptant aquesta figura? Per què no ofereix pactar directament un referèndum als catalans, i posats a fer no proclama la República espanyola? La reacció seria si fa no fa, el codi penal dona pel que dona.

Per què oferir només un trist relator, que s'ha acabat traduint en un delicte d'alta traïció? En un gol de Torra per l'esquadra? I que ha fet treure la fel per la boca, una vegada més a Alfonso Guerra. Perquè un relator, que estaria assegut a la taula de la «vergonya» segons descripció d'Albert Rivera. Un relator, un home bo però que acaba assimilant el procés sobiranista amb el terrorisme d'ETA, en expressió de Pablo Casado? Aquest era el gest que li demanava l'independentisme? Potser no ben bé. Més que notaris, sempre han demanat mediació, i a poder ser internacional.

I això per uns pressupostos que dimarts que ve, coincidint amb l'arrencada del judici, poden caure pel precipici de les esmenes a la totalitat, al Congrés dels diputats? Uns pressupostos, que no només els barons que sempre hi són, sinó altres veus socialistes, creuen que seria millor que no tinguessin el vot dels independentistes?

Si donem els pressupostos per perduts, què n'haurà tret Sánchez d'aquest relator no nat? ¿Una manifestació que amb l'Abascal a cavall de Cs i PP busca emmirallar-se en les de Veneçuela i els seus "*frentes cívicos*" i substituir el president il·legítim que s'avé a negociar amb el dimoni independentista, a canvi de ser un quart d'hora més a la Moncloa, perquè Sánchez acabi reconeixent un "*presidente encargado*" en el que s'assembli més a Guaidó?

No ho sé, potser volia ser a Estrasburg, al Tribunal de Defensa de Drets Humans, que és on acabarà tot plegat, amb aquesta estampa d'home d'Estat, dialogant, que opta per la política (ni que en un moment de debilitat donés suport al 155).

Potser l'ha trucat Angela Merkel, que sempre acaba trucant, i li ha dit que a més dels vídeos i llibres d'Irene Lozano, l'España Global necessita la política, abans no es punxi el globus. Potser de portes enfora la mà estesa al diàleg, amb el judici en dansa és millor que l'ibuprofèn de Borrell. Potser és dins el seu Manual de resistència. Un bon relator a la Moncloa ens ho sabria explicar.